

Raze de lumină

Marcel Miron

Credință și Lumină

Prezentul volum de poezii al poetului - preot Marcel Miron se constituie într-o mărturisire impresionantă despre stările sale sufletești, fiind o confesiune lirică, uneori cu aspecte dramatice, pe care o încredințează sieși (având în vedere persoana a doua generală care presupune prezența unui alter ego) și lui Dumnezeu (Absolutul după cum îl consideră Al. Paleologu în „Bunul simț ca paradox”), care se suprapune ideii de Bine, Adevăr, Frumos, Sacru. Dumnezeu este stăpânul „țării de lumină”, care se află dincolo de fereastra ce vremuiește ca etern prag al trecerii dinspre lumea pământeană (care așteaptă, în „anticamera” vieții iluzorii, viața adevărată) înspre tărâmul fără hotar și fără timp. Este lumea lui Dumnezeu care are ca spațiu nemărginirea și ca timp infinirea, Constantin Noica, cititor atent al operei eminesciene, precizând că acest termen nu este sinonim cu infinitul care a fost „îmbânzit”. Poate de aceea C. Brâncuși, sculptorul vestit, a realizat Coloana Infinitului (nu a infinirii, pe care de fapt, a perceput-o ca idee). Marcel Miron intuiește infinirea și aspiră la unica lume a lui Dumnezeu, acesta fiind o prezență ubicuă și pe pământ.

Așadar, poeziile acestui volum urmăresc aspecte ale celor două vieți, desfășurate în Infinirea raiului și în spațiul finit al vieții pământești. Marcel Miron își imaginează lumea edenică peste care stăpân este Dumnezeu, duhul acestuia fiind prezent în toată ființa poetului: „În această picătură din sângele meu/este

prezent Dumnezeu/Aceasta a fost particula Dumnezeului meu/ pe aici a trecut, peste apele vieții,/Duhul lui Dumnezeu;/ din hotarul sângelui tău/ spre sângele meu/a pășit Dumnezeu;/ prin sângele meu și sângele tău a curs Dumnezeu;/ în sângele tău/și-n sângele meu/ trăiește și lucrează Dumnezeu”/. („Buletin de analize”) Raiul este lăcașul îngerilor și al oamenilor-îngeri, aici fiind slăvită mireasa lui Dumnezeu, numită printr-o uluitoare suită de 23 de metafore, din care am selectat doar câteva: „administrator al florilor Athonite, atotîmpărăteasă, mângâietoarea, izvoditoarea de mir, pururea fecioară milostivă,cea care lăcrimează, maica Domnului a Tâmplarului, ocrotitoarea nebiruită, nădejdea celor deznădăjduiți”. Ideea că în cetatea îngerilor poate pătrunde orice muritor, dacă are „pașaport/cu fotografie cu chip îngeresc”/este originală și îndrăzneță, cumva încurajatoare pentru păcătoși, dar împlinirea celorlalte condiții: mersul pe apă (precum Iisus) și zborul spre cer (adică înălțarea lui Iisus și a martirilor) le amintește oamenilor de limitele lor pământești. Supus greșelilor, ispitiți de răul întrupat în Satana, alungat din cer cu toți îngerii lui, păcătoșii ar trebui să învețe să descifreze taina sfântă a botezului și să-și amintească vorbele: „te lepezi de satana/ mă lepăd te satana/ te-ai lepădat de satana?/m-am lepădat de satana/te unești cu Hristos?/mă unesc cu Hristos/și cred?”. Mai ales acest „cred” este hotărâtor pentru ultimul drum al ființei trăitoare pe pământ. Și mi se pare firesc ca părintele Miron, slujitor al lui Dumnezeu, să-și imagineze raiul și ca loc de odihnă pentru martiri (precum Hristofor, care e primit cu uimire în lumea

dreptilor: „Deasupra vămii/de la poarta Republicii îngezești/o trâmbiță sparge liniștea:/este Hristofor!/este Hristofor!/ este Hristofor! Deschideți porțile/ să se bucure/ de mângâierea Maicii Domnului”/și pentru sfinți (ca sf. Ioan Gheorghe Hozevitul, ascetul care „are aripi de apă/ și buze crăpate de sete” sau sf. Serafim de Sarov.

Simbol creștin, icoana închide în sine eternitatea, în care timpul nu se mai măsoară și devine netimp, acesta zăvorându-se în pacea eternă (imaginea amintește de celebrul vers eminescian „și în sine împăcată stăpâna eterna pace”), scrie poetul care își dezvăluie și valențe meditative, referitoare la cerul lumii veșnice scăldate în lumină, pentru că seara este neînserată (și atunci, prin analogie, răsăritul devine „nerăsărit”, deci inutil, pentru că ar fi zi permanentă în absența înserării). Sufletul oamenilor care merită raiul se înalță și trece prin poarta-icoană în lumea de dincolo. În ceea ce îl privește, Marcel Miron alege un mijloc de călătorie absolut original: psalmii, definiți ca un lift, care „te răpește spre înălțimi/ și care, la coborâre, îl face pe om „să descopere cu ochii/cărările vieții”/. Alteori, în lumea de lumină omul poate ajunge prin luminița-suflet ce zboară spre fereastra care separă lumile (două linii, obosite de priveghere), pentru a ajunge unde „dorm/împăratul și împărăteasa/mirii și nuntașii”/, trează fiind doar orchestra care așteaptă semnul pentru a cânta „imnele învierii” din somn, spre iubire.

Marcel Miron ca „hommo viator”(cel ce călătorește) este pelerin la locuri sfinte pomenite în Biblie,

pe care poetul o definește în poezia ce deschide volumul (aceasta constituindu-se ca artă poetică, având în vedere perspectivele pe care le deschide în abordarea textelor și a semnificațiilor acestora): „Piatră vie!/ în fiecare semn/ un suflet/ în fiecare cuvânt/ învieri;/ în toată cartea/marea vieții/. EA/ singura care știe/ toate picăturile de apă/ale oceanului”/. (Biblia) Versurile sună ca un elogiu adus Bibliei, Cartea Cărților, care are eternitatea pietrei, dar vorbește despre efemeritatea vieții. Este interesantă și originală această viziune poetică bazată pe o inedită analogie: fiecare literă este o picătură din ocean- un suflet; literele se adună în cuvinte care sunt valuri în ocean- mai multe suflete; cuvintele formează Cartea, care este oceanul ce cuprinde toate picăturile și toate sufletele, adică viața. Se îndreaptă spre Sinai, unde au fost rostite cele zece porunci „resturi eterne de la masa de sus” (respectarea acestora fiind drumul spre veșnicie) și unde a simțit duhul lui Dumnezeu. Se oprește pe muntele Athos, la Ouranopolis, pe care îl consideră „tărâm religios” unde se adună toate întrebările lumii și unde este preaslăvită mireasa lui Dumnezeu, cu tonalități de odă. Călător, împreună cu duhul lui Isus, reface scena de la Capernaum și apoi are viziunea lui Isus mergând pe apă, amintind de o poezie a lui Vasile Voiculescu: „Isus umbla pe ape și namile de valuri/se prefăceau, supuse, în lespezi la picioare”), iar întrebarea rostită la nevoie: „Unde ești, Doamne? Scapă-mă!” duce cu gândul la căutarea dramatică a lui Lucian Blaga: „Unde ești, Elohim? Umblăm turburați și fără de voie/și întrebăm de tine, Elohim”/, doar că preotului Marcel Miron Divinitatea i se

relevă: „M-ai luat de mână/ și m-ai așezat lângă sufletul tău”, în timp ce pentru poetul ce s-a depărtat puțin timp de Dumnezeu, acesta rămâne ascuns, provocându-i suferință. Călătorul nu s-a oprit, însă, la Gadara, unde Isus a săvârșit minunea alungării diavolilor cuibăriți într-un păcătos, trimițându-i într- turmă de porci care s-a înecat în Marea Galileii. Aflat în lumea sfântă cu spiritul, ca slujitor al lui Dumnezeu, și în lumea artei cu talentul, ca slujitor al poeziei, Marcel Miron vizualizează tablouri din Biblie, cum ar fi Scara lui Iacov, destinată circulației îngerilor dinspre rai spre pământ și invers, treptele acesteia fiind virtuțile (se pare că preotul s-a lăsat cucerit de ideea corporalității îngerilor discutată de Andrei Pleșu în „Despre îngeri”, acesta citându-l pe Jean Pepin („Teologia cosmică și teologia creștină) care comentează spusele sf. Grigorie de Nazians, conform căruia îngerii au o corporalitate de o anumită natură, pură, inteligentă, cerească, deci nu pot fi lipsiți de corp, dar nu ca al omului.

Aspirația continuă a lui Marcel Miron spre puritatea lumii lui Dumnezeu e dublată de ipostaza omului trăitor pe pământ, curios, punându-și întrebări cărora le caută răspunsuri. Și atunci concepe „o poveste lirică” spusă cu implicare sufletească, atunci când e vorba de elementele concrete ale religiei: biserica, obiceiuri religioase, clopotul, toaca, altarul, rugăciunea, păcatul, dar cu neașteptată îndârjire și cu un puternic spirit de observație, când e vorba de realitatea zilelor noastre. Aspectele religioase sunt sugerate prin clopotele ce „bat în hohote/plânsul neplâns/timpul învins”, amintind

durerea celor care au înmormântat pe cineva drag, menționând că niciun plâns nu e destul pentru dispariția omului supus sorții, dar care, prin moarte, învinge timpul; prin altarul „curat ca lacrima”, pe care „dispare spaima/și luminează speranța”,/dar care nu primește ofrandă așa cum se cuvine, căci „toți aduc ce cred/dar nu cred în ceea ce oferă”/și atunci ar fi necesară prezența sfântului Ilie „proorocul legii curate/să aducă/jertfă holocaustă”/; prin obiceiurile religioase cum ar fi, de pildă, Moșii de primăvară care, odată cu bogăția de flori primăvăratice, aduce „șuvoi de lumină pestriță:/sfinții,/strămoșii/și păcătoșii/ veacurilor trecute”/; prin simboluri creștine cum ar fi crucea, lumânarea (care mărturisește „ard/ și nu mă sting/ca tu să vezi cărarea”/, tămâia (pe care o implică prin inventive și neașteptate imagini- într-o poveste de dragoste, ca parteneră a cărbunelui care „își duce în brațe/iubita,/ tămâia,/și de fericire/obrajii i se aprind/ în tainică emoție./ Iar tămâia/ topită de iubirea lui/ înflorește/într-o unduire blândă/spre înalturi”/(Doi prieteni), poetul dovedind o evidentă capacitate și plăcere de a crea legende, în cea mai bună tradiție mitologică, icoana („fereastra netimpului”). Observații escatologice face Marcel Miron în versuri memorabile: „ Am auzit din surse astrale/că lumea mai are puțin de trăit/Dar eu,/dacă trec de ziua aceea/, de noaptea nopții nu mi-e frică”/. Și trebuie să amintesc poeziile care au ca subtitlu indicații lămuritoare cu privire la tâlcurile ascunse ale versurilor, cum sunt „Pom călător”(Sinaxar din șapte decembrie) și „Îndelunga răbdare”(sinaxar din douăzeciși trei octombrie).

Prin fereastra-icoană, poetul a coborât din lumea lumini cerești în aceea a vieții pământești pe care a observat-o cu luciditate și a condamnat-o cu tonul acuzator al celui care vrea lumea mai bună. Este o lume suferindă, măcinată de boli: minciuna, trândăvia, robotizarea, superficialitatea, imitația dăunătoare, trădarea. Viața e o „furtună”, cu tunete și fulgere, cei care o trăiesc fiind trântori și albinuțe; oamenii politici nu vorbesc, ci „bâzâie” optimist, prădătorii de țară trăiesc liberi în parcurile naționale, mamelor le este interzis să-și certe copiii, iar aceștia, robi ai tehnologiei avansate „nu mai zburdă în libertate”. O alegorie izbutită devoalează și alte aspecte, ca cele politice, de exemplu: „Fiarele sălbatice (...)/ însemnate cu steaguri tricolore/au voie să devoreze orice biped/ care n-a evoluat, încă, spre viața liberă,/ în spațiul arboricol înalt/ lăsat să crească des și viguros/în vechile vetre părintești”/. (Premiant) Se conturează un îndemn discret pentru obținerea libertății. Tonul vituperant amintește de marii poeți ce s-au ridicat împotriva nedreptăților de tot felul, dar un ton dramatic, trecut într- un regret ascuns, răzbate din versurile ce surprind starea de tristețe a celui care „vorbește” în pustiu și „sparge” tăcerile (preotul din amvon). Sufletul, ispitit de dracii ce pot lua diferite forme, e greu de întors spre adevăr, căci: „Numeri toți dracii din tine/și pe cei de pe dinafară/ agățați de gât,/ de urechi,/ de nas,/ de limbă,/din față și din spate/înghesuiți ca un roi de albine”/. (Ouranopolis) Tabloul creionat de poet este demn de pictura lui Hieronimus Bosch „Grădina plăcerilor” (una din fețele tripticului fiind sinonimă cu iadul), în timp ce

șarpele, aflat în orice trunchi de copac, amintește de una dintre ilustrațiile lui William Blacke, pentru Paradisul pierdut al lui John Milton. Ispita satanei ia forma șarpelui care se ascunde peste tot, luând înfățișare „adaptată” la împrejurări: „în pomii verzi/ șerpii verzi/în plantele albastre/șerpii albaștri/în pomii uscați/ șerpii gri/pe nisipul fierbinte, vipere galbene”/. (De pe balconul Mănăstirii Neamț)

Poetul nu privește timpul ca pe un distrugător al învelișului trupesc, nici ca aducător de suferință inexorabilă omului. Dar realizează că, oricât de mult s-ar înălța el ridicând țărâna la ceruri, o frântură de timp, clipa, îi amintește că se poate doar aciua „în brațele” marelui Timp ce hotărăște toate schimbările din natură. Marcel Miron își închipuie geneza anotimpurilor și a momentelor zilei, dovedind aceeași imaginație născătoare de frumuseți; astfel, primăvara apare datorită îngerilor a căror limbă a fost folosită de Adam pentru a numi pomi, ierburi, flori, iar primăverile „îmbătate în parfum de violete” (și gândul ne duce la o altă primăvară, bacoviană, „o pictură parfumată cu vibrații de violet”) sunt pagini de carte „cu biografii pe sfârșite”; dimineața se naște la miezul nopții, iar apusul apare din „cerul în agonie”, fiind „lumină în plecare”. Este sufletul preotului-poet ca un potir plin de stări și de sentimente dintre cele mai diverse: liniște meditativă și pioșenie, „rostite” cu tonalități de psalmi; adorație umilă exteriorizată prin tonuri de odă; speranța întru înălțare ca apostol „plecat spre ușa veșniciei” auzită ca șoaptă; mulțumirea de a fi lăsat ordine

în parohie, înainte de plecarea în lume „de mână cu Dumnezeu/ca doi moșnegi fără de nume”/; neliniștea și teama de pedeapsă, dezvăluite într-un ritm sacadat, potrivit emoției frânte: „În dreapta spaima/ în stânga pedeapsa/ în spate teroarea/picioarele moi/nu pot să alerge/stau blocat/ între mine/și tine”/, care sună ca o jelanie. Și nu se putea ca sensibilul poet să nu mărturisească, în versuri unice, iubirea și prietenia, sentimente diferite care, uneori, se suprapun; iubirea este ubicuă, e un sentiment pe care oamenii îl caută pentru împlinirea vieții lor, dar și pentru că induce o stare de vis: „Stai rezemată de iubire/și-o cauți pe toate cărările de piatră/de apă/de lacrimi/de cântec/ de dor (...) Adormi pe nori/ cu somnul care te îmbie/ spre alte stele”/ (Tronul iubirii); această iubire trebuie descoperită și auzită atunci când vorbește, pentru că, perfid, se poate strecura ecoul altei iubiri pierdute.

Simbolul central al volumului este lumina, care inundă poeziile ca o odihnă binefăcătoare. Dumnezeu a poruncit „Să fie lumină” și la atotputernicia acesteia se referă poetul de mai multe ori: „lumina se revarsă din izvoare și izvoarele devin lumină”, „esență de lumină încununează semeția piscurilor albe”, „roiuri de lumină”, „lumină în plecare-apusul”, lumina taborică, „șuvoi de lumină pestriță”, „moșii se descaltă de papucii de lumină”, „cântec de apă de lumină”, „embrioni de lumină”. Dar meditează poetul și la lumina cunoașterii (dezvăluită de taina morții) și la aceea a iubirii, căci - ajunsă în suflet-lumina înflorește iubire, imagine poetică

de rară plasticitate (destul de frecvente sunt derivatele: luminiță, luminos, a lumina).

OMUL Marcel Miron călătorește, observă, se indignează (și atunci poeziile îmbracă haina satirei), iubește și cunoaște suferința, condamnă nedreptatea și beția puterii. PREOTUL Marcel Miron se roagă, nădăjduiește, se simte ispitit de păcat, pe care îl supune și, mai ales, îl simte și îl trăiește pe Dumnezeu (admirabilă și unică sintagmă!) prin această trăire deosebindu-se de ceilalți oameni. POETUL Marcel Miron sesizează necesitatea unei faze pregătitoare a poeziei, așa cum mustul precedă vinul: „beau mustul necuvântului/ca să fermentez cuvântul Bun”/ și a unei simțiri adânci metamorfozate în poezie. Autorul acestui volum formulează o „definiție” pentru poet (așa cum au făcut-o predecesorii săi din lumi și timpuri de mult trecute), cu o prospețime metaforică ilustrativă pentru talentul său: „Poetul/nufăr plutind pe lac/se salvează de la înec/ prin taina înfloririi/ iar albinele/ culeg nemurirea/dintr-o floare muritoare”/(Poetul), sugerând că acesta poate fi nemuritor prin creația sa și că poezia poate fi floarea al cărei miez este nectar, adică Idee.

Maria Trandafir

Biblia

Piatră vie!

În fiecare semn
un suflet
în fiecare cuvânt
învieri;
în toată cartea
marea vieții.

Ea
singura care știe
toate picăturile de apă
ale oceanului!

Icoană

În fața ei
timpul dispare.
Ea este fereastra
netimpului.

Prin ea
eternitatea te invită
la dreapta creatorului
să-ți consulți buletinul meteorologic
pentru plimbarea
în răcoarea serii
neînserate.

Psalm

Psalmul
un lift.

Când ai intrat în el
te răpește spre înălțimi.

La coborâre
ochii tăi descoperă
cărările vieții.

Poetul

Poetul

nufăr plutind pe lac
se salvează de la înec
prin taina înfloririi.

Iar albinele
culeg nemurirea
dintr-o floare
muritoare.

Buletin de analize

Privesc prin microscop
picătura din sângele meu

și notez pe fișă:

- în această moleculă
a adormit Dumnezeu

- în această picătură
este prezent Dumnezeu

- aceasta a fost

particula Dumnezeului meu

- pe aici a trecut peste apele vieții

Duhul lui Dumnezeu

- din hotarul sângelui tău

spre sângele meu

a pășit Dumnezeu

- prin sângele meu

și sângele tău

a curs Dumnezeu
- în sângele tău
și-n sângele meu
trăiește și lucrează Dumnezeu.

Ouranopolis

ultimul zăgaz al Athosului

La Ouranopolis
se adună toate întrebările lumii
în viitură spre hotarul
împărăției
de treisutecincizecișisapte
de kilometri pătrați

în care îngerii oameni
și oameni îngeri
preamăresc pe mireasa lui Dumnezeu:

Axion estín

Vrednică ești

Ikonómisa

Administrator al florilor athonite

Pantánassa

Atotîmpărăteasa

Paramythía

Mângâietoarea

Eleovrýtissa

Izvorâtoarea de mir

Antifoníttria

Împotrivă-Glăsuitoarea

Portaítissa

Portărița

Triherússa

Cea cu trei mâini

Galaktotrofúsa

Cea care alăptează

Akathístu

Maica Domnului a Imnului Acatist

Papadikí

Maica Domnului a preoților

	Eleúsa
Cea Milostivă	
	Foverá Prostaśía
Ocrotitoarea nebiruită	
	Gheróntissa
Stareța	
	Epakúusa
Ascultătoarea	
	Proanangheloméni
Înainte Vestitoarea	
	Glykofilúsa
Dulcea Sărutare	
	Myrovlytissa
Izvorătoarea de mir	
	Odighíttria
Îndrumătoarea	
	Elpís ton
Apelpisménon	

Nădejdea celor deznădăjduiți

Dakryroúsa

Cea care lăcrimează

Prodromítissa

Prodromița

Éusplahni Aipártheni

Pururea Fecioara cea Milostivă

Xilurgú

Maica Domnului a „Tâmplarului”

Karyótissa

Vrednică ești!

În cetatea sfinților

ești invitat

ți se trimite pașaport

cu fotografia ta cu chip îngeresc

iar tu începi sportul transformării

mersul pe apă

și zborul spre cer.

Abandonezi metaforele sodomice
   îți castrezi mintea
   lepezi ștreangul legat de la gât
păstrat pentru iminenta spânzurătoare
   chemi îngerul lui Lot
   să te salveze
de apucături pederaste.

Numeri toți dracii din tine
   și pe cei de pe dinafară
   agățați de gât
   de urechi
   de nas
   de limbă
   din față și din spate
înghesuiți ca un roi de albine.

Nu mai mergem la Gadara
să vedem porcii înecați
în Marea Galileii.

Sărim direct în cristelniță
ochiul lui Dumnezeu
și retrăim botezul:
- te lepezi de satana
mă lepăd de satana
te-ai lepădat de satana
m-am lepădat de satana
te unești cu Hristos
mă unesc cu Hristos
și cred.

Doamne ajută
necredinței mele.

Așa să trăiești
viu
în noua viață
precum mărturisești!

Atunci îngerul
scanează pașaportul athonit
cerul plânge cu ploaie
sughite cu tunete
și te biciuiește cu fulgere.

Iar deasupra vămii
de la poarta Republicii Îngerești
o trâmbiță sparge liniștea:
este Hristofor!
este Hristofor!
este Hristofor!

Deschideți porțile
să se bucure
de mângâierea Maicii Domnului.

De pe balconul Mănăstirii Neamț

Mai frumoasă decât fecioara
de pe scaunul vișiniu
din balconul Mănăstirii Neamț
nu era!

Pe bradul tânăr
înmugurit în primăvară
șarpele verde
cobora lunecând
spre rădăcini.

În pomii verzi
șerpii verzi
în plantele albastre
șerpi albaștri
în pomii uscați

șerpilor gri
pe nisipul fierbinte
vipere galbene.

În izvoarele din care lumina se revarsă
șarpele izvodește
înotul în foc!

Doar oamenilor care au luminat
în ruguri de foc
trec prin izvoarele luminii
spre pajiștea
de pe tărâmul tărâmurilor.

Clopotarul

Când cobora pe scara lui Iacob
cea pururi urcătoare
oamenii îl îmbiau cu vin:
- nu beau
zicea privind spre orizont
eu sunt amețit de cer.

Suia tirbușonul treptelor în spirală
până la poalele vineții ale infinitului
și trezea tăcerea
cu băți vesele în toaca de paltin
până ieșeau năuciți
toți demonii ascunși
în felia uscată
a inimii copacului cântător.

Sus
florile de aramă
împrăștiau norii de păcate
și restabileau pacea
prin simfonia solemnă
a divinilor clopotari
sfântul Vincențiu Lerinensis
și Friedrich Schiller:
vivos voco
pe cei vii îi chem
mortuos plango
pe cei morți îi plâng
fulgura frango
fulgere frâng.

Într-o zi clopotarul
a plecat cu frânghia clopotului mare
și nu s-a mai întors din cer.

Când îngerii se adună în sobor
el trage sfoara priponită de prispa raiului
să se audă sunetul solemn al aramei
pe întreg tărâmul celălalt.

Călătorie

Astăzi călătoriți în inima mea.

Nu sunt pe moarte
ci pe viață!

Vă voi transporta gratuit
din treaptă-n treaptă
prin vămi și văzduhuri
din gol
în mai gol
să populăm
noul univers.

Cu pași mărunți
să nu pășim peste vreo zi
cu elan

să nu ratăm nici o stea.

Sfârșitul lumii
nu-i moartea stelelor
sfârșitul lumii
este nașterea noastră.

Prizonier al unui timp

Între două raze de lumină
doarme visul
înfășat în haină crisalidă.

Din timp trecut
în timp prezent
spre vremurile care vor fi
aștept

să zboare luminița închisă
între două linii
obosite de priveghere,

să se deschidă fereastra
spre pădurea unde dorm
împăratul și împărăteasa

mirii și nuntașii,
muzicanții din orchestră
așteaptă să li se întoarcă pagina
cu imnele învierii.

Din nou
pe podium să coboare
tocurile pantofilor
spre următorul pas
al vieții.

Hotarul de lumini
pentru un vis care doarme
sfârșitul somnului
din leagănul de raze amăgitoare
gratii împotriva zborului
din timpul întârziat în somn
spre iubire.

Atât de

Atât de rar este pământul
din ghiveciul cu flori!

Atât de scump
și des pământul
din piatra de diamant
încât poate fi
pământul cel mai bun.

Atât de hlei
pământul din cerurile
de dincolo de ceruri
ca lutul Olarului
din care se nasc
oameni și stele.

Atât de sus este țărâna

înălțată la ceruri
și atât de grea este clipa
ce mă trage în jos
în brațele timpului!

Și atât de frumoasă este
floarea de ghiocel
în marginea petecului de zăpadă
ca un zâmbet de înger!

Banchetul ceresc de pe Sinai

Trăsnetul

luminat de fulger

lovește piscurile înalte;

semeția lor poate fi încununată

numai cu esență de lumină.

Acolo

pe vârfurile inaccesibile

Dumnezeu întinde masa

din piatră de cuarț

sidef,

marmură

blide de argint tivite cu aur

și nestemate împietrite

din timpuri antediluviene.

Vinul rubiniu
curge
în pocalele de lut viu
- mesenii -
sfinții unui neam peregrin.

Înghițiturile mici
ard
frig
și lasă urme
pe gâtulejul de pământ
nears de foc
și de păcat.

Cu plăcile de piatră ale vieții
cele zece porunci
resturi eterne de la masa de sus
se-ntorc în lume cei chemați

și-i invită la veșnicie
pe toți care au primit
ce n-au cerut
au trăit
ce n-au dorit
iar pe cărările vieții
au luminat
au suferit
dar n-au murit.

Apocalipsă la purtător

Am auzit din surse astrale
că lumea mai are puțin de trait.

Dar eu
dacă trec de ziua aceea
de noaptea nopții nu mi-e frică.

Toți mor atunci
și nimeni nu mai pune la socoteală
o înviere.

Tu să storci din fusta de doliu a zilei fumurii
un pahar de apă
și să bei
o gură tulbure pentru mine
și dulce pentru celălalt

tărâm.

Mort de mult
într-o furculiță de soare
aflată în lume
la îndemâna extratereștrilor
care gustă tot ce nu-i bun.

Ei au un laborator
pe vârful limbii
și un iad
dincolo de cerul gurii lor.

Dacă mai vrei sare amară
să-ți fricționezi
șalele albastre și fumurii
treci pe la vechea leprozerie
de la Tichilești.

Prin grădinile părăsite
moartea încă mai face săpături
pentru leacul
de dincolo de leac.

Mai sunt umbre care umblă
cu înșelăciunea pe cap
pălărie de îndosit mintea slabă
care nu se încrede în lumina taborică
zâmbetul celui necreat.

Între paza minții
frica de moarte
și leac
hotarul cenușiu al minciunii
pare un fleac.

Cântec

Florile sunt polenizate
de albine
iar peste cei plecați
uitarea se așterne.

Împlinirea unui vis!

Când se stinge lumina
se aprinde o altă candela
care îți este de folos!

Drumul pe care îl luminează
vor descoperi
pașii tăi.

Timpul rămas în urmă

se va zbate în valuri
la țărmul albastru
de unde începe
să tremure veșnicia.

Împreună prin lume

Cu tine prin lume
spre înnoirea timpului
cântam
și mângâiam florile bolnave.

Nu pot uita
când n-ai vrut să urci în barcă
la Capernaum:
eu trebuia să trec pe țărmul estic
unde un om nefericit
speria copiii și trecătorii.

Vântul bătea puternic
și barca era mai plină de apă
decât de noi pescarii.

Atunci te-am văzut mergând pe apă!
uneori te acopereau valurile
când cărarea cobora în abisuri.

M-am speriat că te îneci
și am venit să te întâmpin:
alergam pe apă să-ți prind zâmbetul
când un biban m-a lovit la picior
și am strigat
unde ești Doamne?
scapă-mă!

M-ai luat de mână
și m-ai așezat lângă zâmbetul tău.

De atunci
toți pescarii din barcă
aruncă năvodul;

oamenii ne vād
iar noi îi scoatem
din ochiurile plasei invizibile.

Doi prieteni

Cărbunele
arde tămâia
jertfă de seară
spre tronul dumnezeirii.

Doi prieteni
într-o iubire holocaustă.

El își duce în brațe
iubita
tămâia
și de fericire
obrajii i se aprind
în tainică emoție.

Iar tămâia

topită de iubirea lui
înflorește
într-o unduire blândă
spre înalturi.

Lumânare

Ard
și nu mă sting
ca tu să vezi cărarea.

Iar când îmi voi sfârși combustia
tu
orbule
vei avea ochi buni
și altora
le vei lumina calea.

Moșii de primăvară

Șuvoi de lumină pestriță
sfinții
strămoșii
și păcătoșii
veacurilor trecute.

Din sufletul tău
spre pacea ochiului de lacrimi greu
ca niște copii
cu nasul turtit pe înghețatul geam
privim
cântăm
și așteptăm.

Toarnă maică
vin rubiniu

în toate ulcelele
cu nume de flori:
sorine, laure, margarete, liliaceie
lăcrămioare, graminaceie
să ne învie visul de sub temelii
gherghine, dimitrițe - crizanteme
lămâițe, violete, crăițe și crine.

Toarnă prietene
pe rădăcinile bătrâne
din pădurea visului paradisului
vinul uitării de la piatra certării.

Îngânare de cântec
pentru brăduț, stejărel, ulm și viorel
de la sânul tău maică
prin brațele veșnicei Gaia
spre altare reci.

La hram
moșii se descalță
de papucii de lumină
lasă afară hainele plânse de dor
și vin să petreacă
începutul plecării lor din lume.

În traiste pestrițe
păstrează blânde comori
lacrimile celor care
au fost la plânsul ultimei lor treceri
și petreceri.

Drumărița

Noaptea trecută
prietenei mele
micuță
frumoasă
deșteaptă
i-au crescut aripi
de șoaptă
de cântec
de stea.

Ea era croitoreasă de autostrăzi
din inima mea
spre toate inimile
dar nu mergea niciodată pe aceste cărări
numai eu așteptam
atât de mult

să se lumineze de ziuă.

Drumărița

semăna asfalt pe sub fiecare pas al meu

să nu mă înțepe

aducerile aminte.

Avea și alte trasee

croite din inimă

spre iubirea ei

dar niciodată n-am văzut-o desculță.

Pasăre grăbită

zbura să culeagă grâul căzut pe drum

din mașinile mari

care aleargă

vara

spre portul Constanța.

Dacă torni asfalt peste grâu
pâinea
te va frige în cerul gurii.

Apă felină

Cântec de apă de lumină
de apă felină
te întreabă de știi să înoți
în zâmbetul ei de zvârlugă
delfin, rechin, anacondă.

Și tu
care ai înotat puțin
numai în lacrimile mamei
spui ca nătângul
campionul morții:
înot!
și-mi plac valurile privirii tale
oglinda chipului tău îmi dă
o altă viață.

Apă felină
blând și uleios unduind
între suflet și speranță
obosești cu brațele neantrenate
și mintea nearsă de timpul nocturn.

Înotul pe întuneric
printre simțuri și spaime
fiare
știme
te afundă
sub orizontul vieții.

Of!
apă felină
sub valul cristalin
respirația cenușie
din intestinul gros al orașului

te învolbură
spre stația de reciclare.

Fluturile și șarpele

Pe limba bifurcată a unei vipere
un fluture berbant
se așează pentru odihnă
și tremurând din aripi
gâdilă nasul lighioanei
care privește mirată
insecta curajoasă.

Dar nici mâncătoare de fluturi
nu vrea să ajungă
și nici a vorbi
fără să sperie inocenta zburătoare.

Șarpele sufocă victima
și o înghite.

Dar cu asemenea pradă?

De rușine
a ținut limba scoasă
până când fluturele a zburat.

Maseoză

Trestie blondă
zâmbet de înger
sufletul tău
în mâini și în degete.

Foșnește grațios
cu mâinile
ca frunzele de finic
în zi de Florii.

Lebădă!
Calcă pe spate durerile
scutură bolile și poverile
cântă
și descântă
balerina caldă și cuminte

dansează
pe cerul albastru
de la tălpi până la minte.

În cercuri
ademeneste și amețește artrozele
născute și crescute
în vise negre și păcate
și scoate
ca dintr-o sticlă cu vin vechi și tare
dopul obosit de așteptare.

Trestie
leagăn peste dureri
îngână prin taine tăcute
nepovestite
nespovedite
cântecul visului ei.

În bătaia vântului
caut leagănul vieții
din cuibul miraculos
al cuvântului!

Microcosmos contemporan

Furtunile ne stăpânesc
de o vreme
tună, fulgeră
câmpuri electrice cuprind ierburile
și pomii
pajiștile în toate culorile
prin care albinele electrizate
adună nectar și polen
pentru oameni
și pentru puietul de albine electrice.

Trântorii
singurele insecte neelectrizate
bâzâie optimist
prin toate câmpurile semnalizate corect
cu Pericol de electrocutare.

Albinuțele
fostul puiet trezit la viață
cu electroșocuri
zboară în roiuri luminoase
și își încep viața de familie
în stupi racordați la curent electric prin
cabluri plăcut colorate.

Nu mă săruta iubito!
mi se poate arde instalația
știi că roboții fac treabă de mântuială
ei au încă în dotare
aparate de măsură și control depășite.

Nu mă atinge prietena mea!
moartea poate surveni
dacă transformatorul se topește.

Eu sunt un tonomat
cu instalația depășită
transmit prin toți porii
curenți
turbulențe
furtuni din care plouă
neînțelesele melodii de altădată.

Premiant

De o vreme se îndesesc evaluările
și noile metode de lucru sunt mai stricte
oile nu mai au voie să zbiere
mieilor li se interzice să zburde
pe pajiștea mesei de Paști.

Nici găinile nu au voie să facă
decât ouă în anumite culori
admise de subcomisia
parlamentului curcubeilor.

Vacilor și vițelilor
li se implantează un cip
ca să elimine doar oxigen
și hidrogen lichefiat
necesar industriei aeronautice

iar carnea lor
să fie vegetală
condimentată cu toate e-urile
de tip vegeta.

Numai fiarele sălbatice
lupii, urșii, șacalii
leii, tigrii, hienele
trăiesc libere în parcuri naționale
însemnate cu steaguri tricolore
au voie să devoreze orice biped
care n-a evoluat încă
spre viața liberă
din spațiul arboricol înalt
lăsat să crească des și viguros
în vechile vetre părintești.

Ascuns într-o pivniță domnească

cu gratii foarte dese
să nu pătrundă șarpele boa
am auzit o voce tainică
poruncindu-mi să ies repede;
mi-a venit cometa
mijlocul de transport intergalactic
să mă ducă să iau premiu
pentru vorbit în pustiu
și spart tăcerile.

Grea călătorie
în coada cometei
mă îneacă praful
în fruntea ei
îmi ia foc fața
doar în miezul ei
bobul de grâu
călătorește spre tărâmurii noi.

Primăvară

Ies prin livezi și grădini
îngerii de toate culorile
cu răboaje bătrâne
din care citesc
descântă și cântă fiecărui pom
tufa de viță de vie
de trandafir ori măslin;
numai copacii și plantele
înțeleg limba îngerilor
pe care Adam a folosit-o în rai
când le-a dat nume.

Cuvintele graiului edenic
au intrat în fibra plantelor
pomilor
animalelor
și ierbii.

Primăvara

îngerii vorbesc pomilor
și înscriu în cărțile eterne
mlădițele de rod
care vor înflori
în cununi și coronițe
pe cioturile și crengile
purtătoare de rod însutit.

Nașterea zilelor

Apusul
apusurile
lumină în plecare
cer în agonie!

Și vine noaptea
coafeza care a tăiat
șuvițele blonde
adunate pe capul meduzei
odraslele veninoase
ale zilei care a trecut.

Ținem priveghiul zilei defuncte
la miezul nopții
când se nasc
toate diminețile!

Embrionii de lumină
se desprind de pe Calea Lactee
pătrund în minți
și germinează în suflete
noile repere luminoase ale Cuvântului
care explodează
miliarde de luminițe
inspirație pentru tot ce se va rosti
în ziua care se anunță
luminoasă la orizont.

O mie de clopote

O mie de clopote
bat în hohote
plânsul neplâns
timpul învins.

Cântul în coacere
vulcani în prefacere
între cer și pământ
nici un mormânt.

După potop
timpul miop
în faguri de miere
spre înviere.

Poezia în bejenie

La graniță
în valuri
ochi de toate culorile
plini de aceleași lacrimi.

Atâta amar de poeme
oameni și flori
soare cu plete aurii
plânse
și soare cu dinți
cântece de leagăn pierdute pe drumuri
bătrâni
femei și copii
de vorbă cu moartea.

Doamne

de la fața Ta unde vom fugi?
spre ceruri
ne împiedică aviația de război
în adâncurile mării
submarinele nucleare domnesc;
în iad?
să nu fie!
în România
în Polonia
amară și străină bejenie!

Lasă-mă Doamne acasă
să postesc postul războiului
să tremur
să mă învelesc în spaime
și frică.

Numai acolo

printre mormintele părintești

pot trăi învierea Ta

și pot cânta

Hristos anesti!

Hristos voscresi!

Hristos a înviat!

Ultraviolete

Primăveri
îmbătate în parfum de violete
pagini de carte
cu biografii pe sfârșite!

Ducem
cărțile din inimi
la cabinetul de ultraviolete
să reînvie
anotimpurile sălbatice
primăvăratice.

Crapă germenii vieții uscate
din picioare
din mâini
de pe spate

necoapte rodiri
uscate petale de trandafiri
printre vieți presate
în eterna carte.

Uităm
ce vrem
dar nu ținem mintea vie
spre ce cădem.

Tronul iubirii

Stai rezemată de iubire
s-o cauți pe toate cărările de piatră
de apă
de lacrimi
de cântec
de dor.

Te ții de brâul ei
din care răsar curcubeie
și toate visele colorate.

Adormi pe nori
cu somnul care te îmbie
spre alte stele.

O strigi

unde ești?

Ea îți răspunde bland

sunt aici!

tu nu auzi!

nu o crezi

și spui că este ecoul

altei iubiri pierdute.

Noaptea plivesc stelele

din ochii tăi

și le arunc în Carul Mare.

Alerg din gol în gol

să prind ultima stea

pierdută

printre lumile

care dispar

când apar zorile.

Altar

Curat ca lacrima
prestolul marmorean
pe el dispare spaima
și luminează speranța.

Atât de gol
în fiecare zi te regăsesc!
cu furca adun paiele lumii
stog ascuțit
ca pălăriile idolilor fenicieni.

Toți aduc ce cred
dar nu cred în ce oferă:

gablonzuri

fân

paie

trestie.

Adună Doamne ce știi
pentru bucuria jertfei
de aur
de argint
și pietre prețioase
ascunse în fânul cosit
în vara vieții
și trestii
multe trestii
mlădii și gânditoare
și pune pe Ilie
proorocul legii curate
să aducă
jertfă holocaustă.

Și eu să zbor

ca bobul dintr-o păstaie uscată
iar tu să-ți primenești vistieria.

Eu și vinul

De la Noe citire
vița de vie mă îmbie
cu dulce și amară robie.

În ani
prin vin mi-am făcut prieteni
și dușmani
iar când am postit de băutură
am mâncat prieteni
și am înghițit neprieteni.

Dar beau
până limba obosește de cuvinte
că nu mai pot rosti clar
adevărul.

Beau mustul necuvântului
ca să fermentez cuvântul bun
dar care este vorba bună
sau ne bună
când alcoolul mă îmbracă
în haină de vis și furtună!

Doamne nu-mi lumină ochii prea mult
ca să văd în paharul tău
carne și sânge
ca în potirul sfântului papă Grigore Dialogul
lasă-mă la bucuria
pâinii și vinului
cale călduță
prin mijlocul grădinii
în răcoarea serii
și nu pe la margini și haturi

mi-e frică de jivinele
prea multului vin.

Am băut vin curat
și m-am îmbătat
ca ciclopul Polifem
orbit de Ulise.

Vinul ales
din boabe obosite de coacere
doar paos morților.

După o viață de gustat și degustat
mi-e dor să beau vinul
de la Cana Galileii
stors din strugurii vieții
în teascuri de piatră
de cuvânt și de foc.

La miezul nopții
înainte de cântecul cocoșilor
de față cu nănașii și nuntașii
mirele
să-mi întindă cupa
să beau
și să mă îmbăt de nemurire.

Ilogica logicii

lui Petru Ioan

Ilogic

sau poate chiar logic este
ca într-o zi toridă de vară
când soarele arde cu foc și cu pară
să privești ca Diogene la lumina lumânării
chipurile trecătorilor transpirați
și să te întrebi
care-i filosof
care-i om
și care este mai puțin sfeșnic
suport pentru zâmbetul veșnic.

Logic

sau illogic vorbind
de ce să umbli cu lumânarea morții

ca să găsești printre frescele vii
pe cei aleși ai sorții
sau printre văgăuni și locuri uitate
să cauți comori ascunse
în verb și cuvinte
topite în magma fierbinte
născute mai ieri
din răstigniri și învieri.

Logic

sau poate illogic este
să ne mirăm de tabloul
pictat de îngerul păzitor
pe materialul din dotare
oferit de creator
cer și stele
unde vedem că un bărbat fără vârstă
trage după sine

pe caldarâmul proaspăt spălat
un năvod
plin cu cărțile înțelepciunii
scrise
ori încă nescrise
bordurate cu aurul propriilor vise.

Logic
sau illogic este să ne întrebăm
dacă aceste cărămizi de hârtie
vor fi mâncate de lacome omizi
care vor zbura apoi din crisalide
fluturi colorați în tabloul vieții
unui om fără de vârstă
bătut de soarele unei amiezi toride.

Semne contemporane

Ștergarul e alb
blând e obrazul ce-l șterge
și pace aduce în lume

ștergarul e roșu
slabe speranțe de pace
răni gâlgâind învește

ștergarul e negru
lacrimi peste obraz
se scurg în izvoare
spre alte tărâmurii.

Temperatura din Rai

Sfântului Serafim de Sarov

În mijlocul pădurii înghețate
cu zăpadă înaltă
ucenicul încălțat în ciubote vechi
sparte în tălpi
tremură și plânge:
părinte mor de frig!

Ava ridică mâinile
iar căldura se revarsă
peste pădurea trosnind de ger
peste nămeții înalți de omăt.

Ucenicul se încălzește
aruncă hainele
cojocul

scoate cizmele
privește zăpada înghețată
și mirat întreabă:

Ava
este așa de mare zăpușeală
dar zăpada nu se topește?

Aceasta este temperatura din rai
acolo nu-i nevoie de căldură
toți se îndestulează cu Dumnezeu
El nu topește ghețarii
doar îmblânzește sufletele speriate.

Pom călător

Sinaxar din șapte decembrie

Fost-a cândva un pom cu rod bogat
iar copacul acela minunat s-a descălțat de
rădăcini și
lăsând în urmă speranța căminului a plecat
oferind mere și răcoarea blândă a
frunzelor din care cu drag
tare duios cânta și dulce doinea.

Era parfum de măr pe cărarea lui
iar copiii sărmani întindeau mânuțele spre
acele fructe roșii ca obrajii lor sfioși.

Atunci grădinarul hain a luat barda și
Mânios, a tăiat ramurile pomului
Iar copacul a plecat în depărtări să

Nască pomi călători cu rod însutit.

Ascetul

pentru Sf. Ioan Gheorghe Hozevitul

Ascetul are aripi de apă
și buze crăpate de sete
iar soarele-i sondează
adâncimea zborului
din cer în cer
din lacrimă în lacrimă
spre hăurile sufletului lui.

De la început
s-a logodit cu izvorul
plâns de stânca peșterii
mireasa lui de apă
aleargă printre pietre
și rădăcini însetate
ca buzele mirelui ascet.

În nopțile uscate ale deșertului
logodnicul
întinde aripile de rouă și zboară
peste câmpia încremenită de arșiță.

Spre seară
albinele din stâncă
zidesc din ceară albă
ușă nouă chiliei
unde fagurele de miere
așteaptă o picătură
din aripa rănită
a izvorului ce curge
printre pietre și rădăcini uscate.

Spațiu îngust

În dreapta spaima
în stânga pedeapsa
în spate teroarea
picioarele - moi
nu pot să alerge.

Stau blocat
între mine
și tine.

Pedeapsa întinde gheare
spaima-mi servește imagini sumbre
frica toacă zimțat - sacadat
și-mi crește spațiul

numai golul

nimicul meu
mă înfășoară
ca pe Lumina
închisă în mormânt
legată cu nesfârșite pânze
de lacrimi și de speranțe
uleiuri parfumate
aromatele Magdalenei
eliberate spre libertate.

Fulger și cântec
peștera revarsă
peste mirurile Arimateianului.

Cu dreapta ciungă
cu stânga ruptă
cu spatele fript de bice
și ars de focul Ghionoaiei

picioarele țepene.

Numai să zbor!

Ciunga și rupta
aripi spre Tine mă ridică
iar gura
în sărutul vulcanului
te preamărește
cu foc!

Plaje curate

Toamna târziu
marea trimite valurile
mopuri uriașe
spre plajele cu nisip
și le spală
cu spumă multă
și apă neîntinată
din adâncul oceanului.

Ea își curăță malurile
de miliardele de amprente
lăsate de oameni
în timpul verii.

Marea își pregătește scena
unde sirenele vor cânta

în nopțile albastre
imnele iubirilor
pentru nemângâiații îndrăgostiți.

Apostol pensionat

Bătrânul apostol din parohie
și-a inventariat sfinții de la biserica din sat
pe bănci
și pe la porți i-a așezat
să stea de veghe
candele priveghe
și a plecat în lume
de mână cu Dumnezeu
ca doi moșnegi fără de nume.

Preot pensionar
cu darul divin pus la sertar
foaie peste foaie
har peste har
carte legată și pecetluită
zestre să fie

apostolului plecat spre ușa veșniciei.

Într-o viață de cătană hristoforică

îmbrăcat în lumină taborică

ți-ai agonisit averea:

crucea

cuie și ciocan

dar nu găsești oameni pricepuți

să te răstignească.

Plecat din gura de rai

spre mult doritul rai

mergi pe cărarea din Valea plângerii și a morții

care desparte deșertăciunea deșertăciunilor

de ispitele sortii;

cu toiagul uscat

ca al lui Aaron

aștepti înfrunzire

și nimb de lumină
întru nemurire.

Cu Hristos

M-am plimbat cu El
pe drumurile disperate
ale tăurilor de lângă iad
spre orizont.

Fără Luca și Cleopa,
tocmai dincolo de Betania
unde războiul nevăzut
face victime văzute.

Eu îl duceam în brațe;
hristofor năimit
cu idealuri!

Treceam pe la casele durerii
cu uși deschise întru plecare.

Îl puneam pe piepturi ostenite
în ulcioare îmbătrânite
iar El dormea și lucra;
lumina făcea lumină
ștergea de spaime ferestrele albastre
ferestrele verzi sau negre
să se vadă orizontul;
apoi pleca ușor
ușor!

Numai prin geamuri curate
pleacă lumina.

Iar eu
desfigurat
transfigurat
plecam pe ușa

care
și ea
îndurerată
își punea broboadă neagră.

Îndelungă răbdare

Sinaxar din douăzeci și trei octombrie

Iarăși trandafirul alb înflorește
Grădina uscată de seceta verii când
Numai noaptea puțina rouă lăcrimă
Adierii de vânt subțire spre înfiorarea
Tainelor umbrite de tufișurile
Ielelor ce ascund cămașa de mire a
Eremitului abandonată pe plaja
Pustie a țărmlui Muntelui Athos.
Astăzi, ca și atunci prințul visează
Tronul de la care a fost îndepărtat prin
Rănile împotriva vieții cu durerea
Icnită în treptele căderii spre iadul
Amarnic ce-și deschide
Râșnița cu dinții știrbi, făină amară

Hăurilor ispitelor lui Belzebul - împăratul
muștelor.

Acum cămașa de mire din zale fierbinți
Mustește tămâia pe focul ce te scoate din minți
În mătrețele știmelor din bălți și tufișuri
Nenașteri de vise în stinse suișuri.

Cuprins

Prefață	2
Biblia	12
Icoană	13
Psalm	14
Poetul	15
Buletin de analize	16
Ouranopolis, ultimul zăgaz al Athosului	18
De pe balconul Mănăstirii Neamț	26
Clopotarul	28
Călătorie	31
Prizonier al unui timp	33
Atât de	36
Banchetul ceresc de pe Sinai	38
Apocalipsă la purtător	41
Cântec	44
Împreună prin lume	46
Doi prieteni	49
Lumânare	51
Moșii de primăvară	52
Drumărița	55
Apă felină	58
Fluturile și șarpele	61
Maseoză	63
Microcosmos contemporan	66
Premiant	69
Primăvară	72
Nașterea zilelor	74
O mie de clopote	76
Poezia în bejenie	77

Ultraviolete	80
Tronul iubirii	82
Altar	85
Eu și vinul	88
Ilogica logicii	92
Semne contemporane	95
Temperatura din Rai	96
Pom călător	98
Ascetul	100
Spațiu îngust	102
Plaje curate	105
Apostol pensionat	107
Cu Hristos	110
Îndelungă răbdare	113
Cuprins	115

